

SZÉKESFEJÉRVÁR.

TÁRSADALMI HETILAP.

A városi és megyei hatóság, gazdasági-egylet, iskolatanács, s a tanítók és községi jegyzők egyletének

A lap ára

háshoz hordással vagy postán küldve:
Egy évre 4 frt.
Fél évre 2 frt.
Negyed évre 1 frt.

Hirdetmény

a bélyegdíjon felül, minden három hasábos petitsor:
Megrendelőinktől 6 — nem megrendelőinktől 8 krért
igtattatik be.

KÖZLÖNYE.

Megjelen minden vasárnap.

54. szám.

A lap szellemi részét illető közlemények a „Székesfejérvár” szerkesztőségének (Széchenyi-utca 5-ik sz.) címzendők; — a lap ára, hirdetmények és a hirdetményi díjak Klökner Péter kiadó könyvkereskedésében vétetnek fel. — Nyilttérben megjelenő közlemények után három hasábos petitsorért 10 kr. fizetendő.

Bérmentellen leveleket csak ismert kéztől fogadunk el.

Kéziratok nem küldetnek vissza.

Színházunk megnyitása alkalmából.

Magyarország hajdani fővárosa, régi királyaink koronázási és temetkezési helye, szombaton, aug. 22-én az első magyar nemzeti színház megnyitásának 37-ik évfordulóján ülte a nemzeti kegyelet s a nemzeti érzés egyik legmagasabbabb ünnepét.

Fejérvár, a nagy királyok csendes necropolisza volt azon hely, mely a magyar nemzeti színészet bölcsőjét ringatá. Itt, az ősök véréből áztatott helyen, hol annyi fény, dicsőség és öröm érezteté lelkesítő hatását a magyarral, s viszont hol annyi bú, bánat és keserv töré, de meg nem hájtá a magyart; itt az ős királyok romlandó kő vagy érc által nem, de a hazafi kebelbe fénylő betűkkel beirt emlék által örökített ismeretlen sírjai felett ápolták nagyatyáink a hazai színészet első zsongait.

Atyáink szent törekvései nem lettek pusztába kiáltó szavak s habár hosszú évtizedeken át a színészet muzsája, Karthago romjain ülő Mariusként — a politikai fordulatok által feldult fejérvári színészet pusztuló romjain buslakodót is, az atyák által elvetett magvak a fiak keblében termékeny földre találtak. S míg az itt bölcsőjébe ringatott, dédelgetett színészet városunkból, mint kezdőpontból kiindulva Magyarország határai közt, küzdve számtalan viszontagsággal megkezdte pályafutását, s azt az 1837-ben megnyitott nemzeti színház által diadalmasan bevégezte; addig a város és megye szűk falai közt is a nemzetiség iránti érzület folytonosan emelkedett s Fejérvár közönsége hazafias tettei által fokonként iparkodott a nemzet háláját megnyerni. A hazafias törekvéseknek a szabadságharc után bekö-

vetkezett szellemet és nemzetiséget nyomó és ölkormányrendszer nem annyira véget vetett, mint inkább a lángot leverve a parazsat hamu alá szorítá. A parazs, a honfízet és kegyelet csendesen égő parazsa folytonosan szított megyénk és városunk fiainak keblében, s csak kevés szellő kel, hogy a parazs lánggal lobogjon fel.

Eljött ezen idő is.

A hazafiság által szított parazs a legelső szabad szellő fuvalata által lángra lobbant és sietett a nemzeti kegyelet szent adóját leróni.

Megegyék fiának, a nemzet legnagyobb költőnek emléke iránt sietett adózni, hogy a nagy férfúnak emlékét ne csak dal thje, hanem márvány is örökítse. 1866-ban Vörösmarty Mihálynak ércszobra lelepleztetett a város egyik legszebb terén.

A nagy férfúnak emlékét emelve a szellemi téren sebes léptekkel haladt városunk s megyénk előre. Egyes lelkes fiai egész erővel törekedtek a város szellemi haladását minden tekintetben előmozdítani, s kitartó, fáradszón működésökkel célzt is értek, mert a közönség hasonló hazafias érzülettel fogadta működésöket s váltva mozdítá azt elő.

Végre jobb idők, jobb viszonyok bekövetkezéssel több hazafias keblü férfi munkálkodásával elértük új színházunk építésének korához.

Jobb érzésü közönségünk, hogy meguntá azt, Székesfejérvár, a magyar színészet bölcsője, a színészet apostolainak egy a kor igényeinek többé meg nem felelő, disztelen élet veszélyes helyen — engedjen a haza szent nyelve számára oltárt emelni.

Az új színház építésének eszméje örömmel karoltatott fel, s az új színház alapköve 1872. aug.

20-án egyik legnagyobb királyunk névünnepén ünnepelesen le is tétetett.

A törekvés tetőzve van s új színházunk büszkeségünkre felépült, s jelenleg díszesen fennáll. Elértünk azon naphoz, midőn a színház ünnepelesen megnyitva a közönségnek átadatik. Augusztus 22-ike volt e nap, melyben a hazafiság a nemzetiség szent szellemének oltárt emelt. És most a muzsák temploma megvan s Fejérvár város ujabban egy magasztos ténnyel róttá le a haza és nemzetiség iránt kegyelet adóját. — És így ott, hol a nemzet szelleme áldásos hatása alatt a magyar színészet bölcsője ringott, többé nem disztelen hajlék fogadja be a nemzeti színészet bajnokait, a magyar Thalia lelkes papjait; hanem büszkeségünkre váló díszes templom.

S mintha jobb sorsunk akarta volna úgy, épen azon helyen épült színházunk fel, melyen annyiszor apáink vére folyt, melyhez szent nevet egy ezredév csatolt, mert e hely előtt állt a hajdani Székesfejérvár egyik várkapuja, melynek talaját hányszor és hányszor öntözék őseink saját véreikkel be? Magyar szivből ontott vér által öntözött s megszentelt helyen emelkedik a szép templom, adja az ég, hogy mindig, míg csak ezen épület áll oly hazafias szellem lebegje át, a mily lángoló honfíszteret gyulasztá és tüzelé azon ősokeket, kik a jelenlegi színház helyén, annak talaját véreikkel öntözve a hazáért meghaltak. S ezen hősoke védő szelleme lengjen felette míg a honért él s védje minden veszély ellen, de az irtózatot boszu ostorai legyenek e szent árnyak, ha valaha a magyar nemzeti szellem e templomból önfiaink által kiűzetik.

Fejérvár és megye közönsége! ime büszkesége-

TÁRGZA.

A színház megnyitás ötletéből.

— augusztus 23-én. —

Thalia papjai és papnői talán sehol sem jutottak oly nehezen — annyi hányattatás között — állandó templomhoz, mint épen nagy Magyarországon. A mult század utolsó tizedében hangzott el először a honatyák ajkain a nemzeti színészet pártolására emelt szó. Jól mondtam, hogy „elhangzott,” mert a nemzet nagy zöme nem volt fogékony az áldásos eszme pártfogására. A szülők elveszettnek hitték, s szerencse ha a családi körből ki nem tagadák a színművészetért lángoló gyermekeiket, és a nagy tömeg részvét nélkül nézte a nehéz sors páriáit, kiknek utitársa volt a vándorbot s sétáló tere a két haza: nagy Magyarország és Erdély. Kelemen László városunk jelese — legyen áldott emlékezete — összes vagyoni értékét áldozá, hogy az ország fővárosában a magyar színészetet állandósíthassa. Pestmegye 1796-ban kénytelen volt arról értesíteni a testvérmegyéket, hogy a nemzeti szintársulat feloszlott, s utána való évben a boldogult helytartótanács egykedvűleg tette közhírré országszerte, hogy a szintársulat készletei árverés útján el fognak adatni. E század elején Pestmegye lelkes karai és rendei mindent megtettek, hogy a színészetet a fővárosban állandósíthassák. Telket szereztek, de még ennek ára tisztázva nem levén, annyival inkább a színház felépítéséhez a pénzerő hiányozván, 1811-ben felségfolyamodással járultak a trón-

hoz, hogy miután Pestvárosa saját költségén színházat állítottat a német színészetnek addig is még a magyar színház felépül engedtessek meg, hogy a német szintársaság által eddig használt épületben tarthasson a magyar társaság előadásokat, annyival inkább, mert említett épület az ország költségén állított várbástyából levén építve, s így az országot illetvén, illő hogy annak hasznára fordíttassék. A kérelem nem teljesített, s színészeink tovább is a német színház bérlő által kitért napokon játszhattak a német színpadon vagy azon kívül, de mindig terhes bérfizetés mellett.

1811-től 1818-ig Pestmegye újított felhívásaira a fővárosi állandó színház felépítéséhez megyénk is nagyobb összegekkel járult, de midőn látta, hogy az új stadiumba lépett, s már a meghasonlott megyék arról vitatkoznak: „Pesten vagy Miskolczon legyen-e a színház felállítva?” lelkes felhívást intézett területe lakosaihoz, melynek eredménye lön, hogy még az évben a Székesfejérvárott állandósítandó színházra 21,318 frtot nemcsak aláíratott, de pontosan be is fizettetett. Ezen s az évente megújult adakozások által a székesfejérvári színház 1818-tól 1828-ig t. Kolosváry Pál főszbiró igazgatása Horváth József és Komlóssy Ferenc színészek művezetése mellett állandósított, mely színház azontul, hogy nemzeti színészetünknak Toldy Ferenc szerint is „hatalmas és nem muló lendületet adott,” nevezetes arról, mert azzal Kisfaludy Károly drámai munkássága függ össze, ki művei nagy részét a fejérmegyei szintársaság számára írta, mely azokat itt is, Budapesten is, valamint Pozsonyban 1825-ben a honatyák előtt első mutatta fel a nemzetnek.

1828-ban a nekik átengedett ruha és könyvtárral ismét vándorolni indultak színészeink, míg néhány megye pártolása s Kisfaludy Sándor főigazgatása alatt „dunántuli színjátszó társaság” czim alatt látogatták sorba a pártfogoló megyéket; míg Abauj vármegye pártfogása alatt 1830-ban Kassa nem lett 3 évre állandósított telephelye a nemzeti színészetnek. Innen látogattak el a színpad jelesei a fővárosba, hol őket Döbrentei szerződöttvén mind addig maradtak, míg a felépült állandó nemzeti színházba 1837-ben át nem költöztek.

Ez rövid, dióhéjba szorított genesis magyar színészetünknak, melyről ma megemlékezni annyival jobban esik, mert ezelőtt 37 évvel azaz 1837. augusztus 22-én, épen az napon nyitott meg ünnepelesen a nemzeti színház, melyen a mi új színházunk is megnyilik, s még jobban esik azon tudat, hogy a megye és város a nemzeti színház megnyitását a színészetnek kebelében 10 éves állandósításával 19 évvel megelőzte.

Legyen kedves polgártársak a megnyitás öröme ezerszerte nagyobb, mint volt azon fájdalomé, mikor elődeink 1828-ban a színházat bezárni kénytelenítették.

És önök, kik a megnyitásban közreműködni szíveskedtek, legyenek üdvözölve a régi hirében fogyatkozott városban e „szegény gazdagok” városában kik ha anyagi előnyökkel ki nem tünhetünk is társ városaink közül, de gazdag multtal birunk, s van teljes szívünk, hogy azt érezni, megbecsülni tudjuk, akarjuk is.

Fekete János.

tekre a nemzeti szellem, miveltség és hazafiság temploma önerőtököl fennáll; valamint követték eddig ennek felállításában is hazafias atyáitok példáját, ezentul is mindig a szellemi haladás terén magyar nemzetes irányban haladnak előre, s akkor Árpád, az itt nyugvó dicső királyok szelleme s a nagy ősök Istene mindig veletek leend. □

Ismeretterjesztő.

A z e s ő r ő l

Idegen kútfők után.

— Lukács Gyulától. —

(Vége.)

Hogy az esőzés nálunk kevesebb, mint a mennyire aránylag számíthatnánk, mutatja az is, hogy a Közép tenger elpárolgása sokkal nagyobb, mint az általa, esőzések s folyamoktól nyert mennyiség. Ez okozza a giberaltari vízrohant. Igaz, hogy sokan állítják, miszerint Giberaltárnál az Atlanti Oceanba is jut egy jelentékeny vízmennyiség, és pedig egy viz alatti ellenroham által. Mások ezt tagadják. Az előbbieket a következő esettel látják állításukat igazoltnak. 1724-ben Mr. du L'Aigle, a marsaillei Phoenix corsár hajót vezetvén, egy holland hajót üldözött, s azt Tarifa s Tangeri közt el is süllyesztette. Világos, hogy e hajót a tengerrohamnak Ceuta felé kellett volna vonszolnia; azonban pár nap múlva a hollandi nave felmerült Tangernál, nyugotra 4 mérföldre az elsüllyedés pontjától. Hogyan juthatott ezen hajó, egy a tengerrohammal egészen ellentétes irányba, ha azt nem a tenger alatti ellentétes roham vonszolta oda. Ezen állításnak ellenmondani alig lehetett. Egy francia hydrographiai munka szerzője állítja, hogy a giberaltari ellenroham nem létezik, s az említett Holland hajó úgy juthatott 4 mérföldre nyugotra az elsüllyedési ponttól, hogy az olajjal, szeszes italokkal s más könnyű teherrel lévén megrakva, újra felmerült a vízszínen, s annak jelen tükény része kiállott a vízből, melyre az erős keleti szél (mely e szorosban mindig erős) hathatott oly erővel, hogy négy mérföldre magával vonszolja. Ez ellenérv szintén jó. De az utóbbi években tett hydrographiai tanulmányokat véve alapul, szabad azt hinnünk, hogy Giberaltárnál van ugyan egy tenger alatti ellenroham, de ez sokkal kisebb vízmennyiséget szállít magával, mint a kelet felé rohanó feső áramlat. Így a Földközi tenger vízmennyiségét equalisálni mégis ezen giberaltari tengerroham fogja, vagyis a Közép tenger az esőzések s folyamoktól nem kap annyi vizet, mint a mennyit elpárolgás által elveszt.

Az elpárolgással sokan a tenger nehézségét, vagy sóságát hozzák összhangzatba. E miatt tesznek a tengerészek gyakran a többi meteorológiai észleleteken kívül, észleleteket a tenger nehézségéről s sóságáról. Ruschenberger tudományos utjában az éjszakai szélesség 17°-nál találta a tengervízet legnehezebbnek; s jól lehet ez sokkal melegebb volt mint pl. a Jórémény foka alatti tájéka, mégis sulyra nézve jóval felül multa azon vidék tengereit. Porter a Golden Age gőzösön az éjszakai szélesség 20°, s a déli szélesség 17°-nál, míg Rodgers kapitány az éjszakai szélesség 17° s a déli szélesség 20°—25°-nál véli legnehezebbnek s így leg-

sósbabnak a tengervízét. Mindezeket egybefoglalva, a monsonok uralkodása alatti Indiai Ocean lesz a kipárolgásnak leginkább kitéve. Az észleletek ezt meg is erősítik. Így a „Transactions of the Bombay Geographical Society“ 1849 ik év május havától, 1850-ik év augusztusig szöveg kimutatásában, a társulat titkára D. Buist, következőképp jelzi India partjairól az elpárolgást: Calcuttában évenként 15' míg a Bengal öblében a 10° és 20° közt, october s novemberben naponként körülbelül 1" viz párolog el. Ily óriási kipárolgás mellett, miért szárazok Azsia belső részei, annak oka a következő. A délnyugoti monsonok, az Indiai Ocean, s az Oman tengerből, telve vízpárákkal, függélyesen jutnak Ghatte-hoz, s itt meglepő mennyiségben hagynak esőket, mely néha naponként 12—15" tesz. Így jutnak a szelek Himalayákra, hol a legkisebb vízmennyiség is, eső vagy hó alakjában kivonatik, s mint tökéletesen szárazok érnek Közép Azsiába, Tibet, Tatárországba, Mongoliába s Gobiba, vagyis a Schamo sivatagra. Ha az Andes hegység Amerika keleti oldalán állna, itt az eső aláhullás még óriásabb volna, a mennyiben Mississipi s Amazon völgyében aláhulló roppant vízmennyiség itt koncentrálódna, s a hegység aljában leviathoni folyamoknak kellene keletkezniük.

Az eddigieken áttekintve, világos lesz előttünk, hogy a legnagyobb esőzések oly vidékeken vannak, hova a szelek, egy hosszú, párákat osztó vidéken át haladva, legelőször érnek. A Csendes tengeren az észak-keleti álseik haladnak, míg az egyenlítői szélcsendekeket a Carolina szigetknél el nem érik; itt a párák felemelkednek, s a földforgás következtében dél-keleti irányban haladnak, míg a Baktiritói szélcsere des vidék után, az ott domináló észak-nyugoti szelek által egy hidegebb vidékre, Patagonia partjaira szállítatnak. S itt az esőzések óriásai. King kapitány 41 nap alatt 13' esőzést észlelt, Darwin pedig megemlíti, hogy itt, a tenger felszínén levő viz, az esőzések következtében ihatóvá lesz. Ezt más tengerészek is megerősítik. Esőzésekben ily gazdag vidéket többet nem találunk. Mi várna ránk, ha nálunk is évenként 114" eső hullana alá?! Patagonia partjai után esőkben leggazdagabb, az indiai Cherraponjie hegység. Sykes ezredes szerint a dél nyugoti monsonok alkalmával 605 1/4" esőzést volt itt, mi évenként 86' tesz. Cherraponjie tán felül is multa Patagoniát, ha a tengerpart főszomszédságában állna, de az ide jutott nedves szelek vízpáráik jelentékeny részét már a partokon elvesztik.

Mexicoban, a Titikaca s a Caspi tó mentében, csak annyi az esőzés, mint a kipárolgás. Ha az esőzés nagyobb volna a kipárolgásnál, e tavak kiáradnának, míg ellenkező esetben kiszáradnának. Mily bölcsen van ez így berendezve, s mily bámulatosan működik az az ismeretlen!

Ha az esőzések nem ily arányban lennének beosztva, a climák különböznenek, s különböznenek azok lakói, a növények s állatok is. Hibás azon feltevés, hogy az eső hazánkban az utóbbi években kevesedett. Kevés ipometriai tanulmányozás kell ahoz, hogy belássuk, miszerint a földtani viszonyok változásával, nem oly beosztással jutnak az esők hozzánk, mint előbb, de a mennyiség mindig ugyanaz leend, csak az a baj, hogy most nagyobb terület várja megöntözését; így földjeinkre igen csekélylyel jut kevesebb eső, mint évekkel előbb. Sokan állítják, hogy a suezai csatorna megnyitása tett

változást a felhők járásában. Mosolyogni lehet e paradox fölött. E kis, emberi mű, a természet rendszerében oly gyökeres változást nem tehet. Az elégtelen mindent okoz, csak sorsába be ne kelljen nyugodnia.

Gazdaszat.

Néhány szó a trágyázásról.

Gazdasági irodalmunk alig mutat fel hézagpótlóbb és gyakorlati irányu tekintetben oly gazdag tartalmu művet, mint „az okszerű talajművelés elvei és szabályai“ czimen Sporzon Páltól, a keszthelyi gazdasági akademia igazgatójától nem régen megjelent munka. T. olvasóinknak is alkalmat kívántunk nyújtani e becses irodalmi termék ismeretére közölvén mutatóványképen a következő részt.

Az okszerű trágyázás méltán tekintetik a földművelés alapjává mindazon fekvésekben, melyeket a természet a sikeres tenyészet feltételeivel kielégítőleg meg nem ajándékozott. Csak jól vezetett trágyázás által nyerheti a gazda a kívánt legnagyobb terméseket; csak a földerő folytonos fokozása által érheti el feladatának óhajtott határát, és csupán az elvont talajerő tökéletes visszaállítása által képes elejét venni földjei végkimerülésének. — A trágyázás a mezei gazdára nézve nem csupán azért kiválóan fontos, mert segítségével a lehető legmagasb terméseket eszközölheti, hanem egyszersmind az egész mezei üzlet fentartása tekintetéből is. A gazda ugyanis természetet növényeit nemcsak egyenesen értékesítheti, hanem azok egyrészevel gazdasági állatait is táplálja: tehát általok azon munka és trágyaerőt tartja fenn, melynek segítségével új növényi anyagok előhozására képesítetik.

E szerint a trágyázás egyfelől eszközül szolgál növényi s állati termékek legnagyobb mennyiségben előhozására; másfelől ugyan e termékek egyrészeinek trágyává való átalakítása legtöbb esetben am azok lehető legmagasb értékesítését is eszközli. Ekkép a trágya nem csupán a legnagyobb nyers jövedelemnek, hanem egyuttal a legmagasb tiszta jövedelemnek is egyik lényeges feltétele.

Hosszu idők folytán és majd a legujabb korig, az istállótrágya volt csaknem egyetlen szer, melylyel a hanyatló földerő pótoltatni szokott. Ezen trágyaanyagok saját kezelési előhozása a legokoszerűbb eljárás gyanánt tekintetett. — A marhatartás mindenütt inkább a trágya, mint az állati termékek előhozása végett ajánlatott. Nem úgy most. Az újabb kor tökélyesebb tana az istállótrágya minden jeles tulajdonának méltánylása mellett a mezei gazdát még számos más oly anyagra utalja, melyek a föld javításánál s termőképessége emelésénél kitünő hatást gyakorolnak. Ezen termékenyítő anyagok általában u. n. mellék és mesterséges trágyaszerek kiterjedtebb alkalmazása által a mezei ipar mindodáig nem ismert lendületet nyert és általok a természetes mennyi és minőségileg, tán a lehető legmagasabb fokra emeltetett.

(Vége következik.)

Hatósági élet.

Hirdetmény.

Hivatkozással a f. évi május hó 11 én kelt és a magánbirtokon eddigelé gyakorolni szokott őszi legel-

A szerelem hatalma.

— Beszély. —

(Folytatás.)

Néhány percz múlva a ladik Gáborral s az idegennel a Duna hajjai közt evezett Buda felé.

Kellemes nyári éj volt. A hold teljes fényében ragyogott, a csillagok milliárdnyi tömege által körülvéve, sugarai mint égő tüzesoportok látszottak a Duna csendes hajjai közt. Az éji csendet csak az öreg halász evező csapásai zavarták meg, melylyel a sebes folyó által elkapott ladikot, újra a mederbe terelte.

A XV. század közepén, Budának azon részén, hol most a Rudas-fürdő áll, nyári lakok s kertek voltak, melyek vidéki s helybeli nemesek tulajdonai valának. Térjünk a legszélső kertbe, közepén díszes urilak áll, kora stylje szerint készítve. Maga a lak, kis erősség volt, tornyokkal óriás kapukkal, titkos ki s bejárásokkal ellátva. Körülötte különféle vegyületek állt a növény világnak. Görbe utak kigyóztak az illatos virág ágyak s a sűrű fa csoportok közt; itt ott magas jegenyék emelték büzkén koronáikat az egék felé, majd apró cserjék terültek el a büzkén magasodó fák közt. Illatos virágágyak tele valának ültetve Olasz- s Németország, valamint hazánk legkülönbébb virágainak vegyületeivel. Az utak mellett márvány oszlopok, myt hologiai alakok álltak, néhol elvétve egy-egy magyar hős, harcias alakjával találkozott a szemlélő. Kényelmes gyep s kő padok kínálkoztak az elfáradt test kipihenésére. Általában az egész kert berendezése, az ezen korban oly annyi elterjedt olasz izlésre mutatott.

A kertet magas kőfal keríté. Hős nyári est kicsalta

itt is az urilak lakóit. Angyal szépségű nő ábrándozott a kellemes virágok közt, puha gyeppadon, ében hajával az enyhe esti szél enyelgett, kezében viruló nefe lejtset tartott.

Olykor, olykor mély sóhajok dagaszták kebelét s ragyogó fekete szeméből egy-egy könny hullott alá.

E hölgy Almásy Fausta.

Halk neszt hall. Gyönyörű ének hangjai üték meg hall szervét. A dal lasankint elhangzik a néma éjben s egy fekete alak bontakozik ki a sűrű lombok közül s omlik lábai elé.

— Angyali Fausta, szívem szerelme, bocsásson meg, hogy háborgatom ábrándjai közt, de szerelmem üldöz, az hajtott ide.

Fausta zavartan tekintet a térdeplő alakra, s beune eszményképére ismert, a dalnokra.

— Nem haragszik ugy-e? kérdé a dalnok, mialatt csókokkal halmazá el hó karjait. — Utólszor óhajtam látni, elbucszni örökre, mielőtt mint nő férje karjai közt boldogságát találná.

— Nem, nem találom sehoh se boldognak magam, mert csak kegyed bírja szívem szerelmét, csak kegyed karjai közt van boldogságom — bibor pir futott át halvány arcán.

— Hiszen Buslay Zoltán jegyese, leendő neje?

— Atyám azt akarja, de szívemből gyűlölöm a könyömlü kalandozó Zoltánt, ő nem tud szeretni, csak női szivekkel játszani.

Atyja akarataának engedelmeskedni kell.

— Nem, inkább zárda szüz leszek, szívem legmélyebb szerelmét csak kegyed bírja.

A dalnok felegyenesedett s a szép hölgy mellett

foglalt helyet, hó karját ajkához emelé. Fausta ábrándos szép szemével a deli ifjura tekintet, pillantásuk találkozott; oly sokat jelentő volt e tekintet.

Dalnok könyes szemekkel hajtá le fejét s némán, mozdulatlanul ült, csak szive vert hevesen, igen hevesen. Érezte, hogy forron, igazán szeret, de hiába, hiába a hölgy nem lehet övé.

Karjaival átölelte kedvese nyulánk derekát s kebléhez szoritá, Fausta némán engedte magát. Egy forró csókot nyomott a bibor ajakra, egy másik, harmadik követé, Fausta mindezt tűrte, csak szív dobbanása s ábrándos szemei pillantása felett.

— Oh így szeretnék meghalni — sóhajtott magában a költő, s jobban szívéhez szoritá az angyali szüzet, ki piczi kezeivel keblére tűzte a kis nefelejts-et.

— Legyen ez emléktől s ne felejtkezék rólam soha!

Ezalatt a cserjék közt nesz halatszík, egy nyil repült el mellette, melyet egy másik követett, mely csalmáján furdott keresztül, rémülten ugráltak fei; Gábor rövid szabláját ragadta ki. De ismét néma csend lőn. Egy forró csók, egy néma, de oly sokat jelentő, tekintet, egy kéz szoritás — könyes szemekkel váltak el egymástól.

Mint az üldözött vad rohant a dalnok a kertből ki, az idegent magas tölgy alatt találta.

— Isten veled bajtárs! Isten veled! rohant tova Gábor irány s czél nélkül.

Az idegen könyes szemekkel tekintett utána.

— Szerencsétlen te! szerencsétlen! s a vár felő sietett.

(Folytatása következik.)